

TENIR POR QUE EL CEL ELS CAIGUI AL CAP

Quan l'ordre crea el desordre

“Més tendresa, menys CRS [*Compagnies Républicaines de Sécurité*, els anti-disturbis gavatxos]”. “L'Educació és un dret no un algoritme”. Aquests són un parell d'exemples dels milers d'eslògans dels joves estudiants durant les manifestacions d'aquests dies. Creativitat, alegria i solidaritat d'una joventut que vol un món millor i no es resigna. A l'altra banda, la resposta repressiva: més de 8.000 joves detinguts per la policia del desordre, 86 % menors d'edat. Força més lluny, la violència dels rebesnets dels *enragés*, cosins de la *caillera* que feia anar de corcoll el malparit i corrupte de Sarkozy, incontrolats (perquè no hi ha qui els faci llaurar dret), que no excusen de cap manera la violència policial desfermada —de fet, normalment és aquesta darrera que provoca la primera.

El 17 d'octubre, centenars de milers de persones es van manifestar a tota França per a protestar, cantar i lluitar per un canvi polític, per la justícia social i la redistribució de riquesa. Alhora, i sense poder-los diferenciar clarament, milers i milers de persones es van revol-

tar, es van enfrontar a la bòfia, cremar cotxes, desvalisar *boutiques* i magatzems, així com atemptar contra símbols i seus històriques del poder —com en el famós cas de Limoges, en què van cremar l'horrible ajuntament.

Dos discursos es barallen per guanyar. El de la dreta, l'extrema dreta i socialistes, que reclamen, bramen, grans penes de presó contra el caos —el de sempre. L'altre, el de l'esquerra, és el que diu que els violents no tenen res a veure amb les manifestacions i que fan mal als moviments socials —més del de sempre... quin badall.

Òbviament, tot és fals! Els que van cremar els carrers eren gent del poble, parlaven i vestien com els *prolos* de barri. Qui no ho vegui és que no vol veure! (Segurament, ja és mort per dins). Moltes eren persones negres, d'origen magribí, racialitzades, d'aquestes que la societat francesa té arraconades a la *banlieue*, des de fa generacions, en barris reduïts a la pobresa; a qui, com no, es reserva els pitjors instituts, infectats de rates o d'escarabats. Són aquests que no

poden caminar per les ciutats sense ser controlats i humiliats per la pasma.

Que ben bona part dels revoltats semblin sorgits d'un mateix univers social hauria de posar en evidència aquells que ens volen manipular, i fer palès que els comportaments de la revolta no són individuals, per a destruir merament contenidors i aparadors, sinó un condicionament social, una necessitat vital, que empeny la gent a reaccionar d'aquesta manera, ben sovint tan lúcida. Es pot emfatitzar les víctimes per la destrucció dels seus béns (pobretes, sobretot, les grans superfícies), però no es pot estar cec al dolor dels condemnats a la pauperització, víctimes directes de la destrucció dels serveis públics, de la persecució de les classes populars dels governs del cabronàs del Macron; que no tenen altra sortida que el foc i la devastació, davant la merda de la policia (com sempre, desfermada) que colpeja i mutila sense aturador, a tot quisqui... També, per cert, als manifestants més disciplinats i pacífics.

EL REI VISITA LES COLÒNIES

Sa Majestat visita Ceuta, Melilla i, ja de pas, també Catalunya

Just treure's l'uniforme de Capità General que portava el Dia de la Hispanitat dels collons, el rei va fer les maletes i se'n va anar a Ceuta. Feia molta falta que el rei anés a Ceuta. La ciutat estava trasbalsada, ja no sabia si era mora o cristiana i el rei els ho va explicar. Ara els veïns ja estan tranquils i plens d'orgull nacional. Són del país que va guanyar el Mundial de Futbol.

També va anar a Melilla. S'ho podia estalviar, però ambdues ciutats són com germanes de sang i no s'han de fer distincions. Allí va repetir que, a Espanya, no es parla d'altra cosa que de Melilla i que, a cada ciutat peninsular, hi ha un

carrer amb el seu nom. Melilla va ser menys efusiva que Ceuta en la rebuda reial. És clar, allà no han estat "envaïts" per l'enemic que és amic, però no tant. La presència del Tercio Núm. 1 de la Legión Gran Capitán ha aportat un caràcter serè i, a més a més, estan molt abocats amb el handbol, concretament en l'equip de La Virgen de la Victoria, que arrasa.

El que ja costa més d'explicar és el perquè de la posterior i sacrílega visita reial a Catalunya, a Poblet, concretament, el monestir cistercenc en què, juntament amb Santes Creus, es feien enterrar els monarques catalans —ai,

quan teníem els nostres propis xupòpters reials!— i que només demana pau i tranquil·litat... i potser alguna profanació. Males llengües diuen que es vol regalar una ala del monestir a l'Aragó, València i Balears respectivament, però no se sap. Coses culturals, probablement.

El rei és molt de les coses culturals, per això, a la nit, va anat al Premi "literari" Planeta. Un viatge aprofitat.

Ah, amb el rei va viatjar també la reina, com no podria ser de cap altra manera.

LLUFA a qualsevol cosa que no sigui *reial*